

اول ماه مه ، روز همبستگی جهانی کارگران فرخنده باد !

اول ماه مه، روز جهانی کارگر فرا رسیده است. در چنین روزی ست که کارگران دنیا به عنوان بخش اصلی نیروهای مولده ای که با بازوی پر توان خود چرخ های صنعتی جهان سرمایه داری را به گردش در می آورند، در کشورهای مختلف جهان با راهپیمایی های چند میلیونی، عظمت کمی و کیفی طبقه شان را در معرض دید همگان قرار می دهند. آن ها در این روز، مبارزه و تضاد آشستی ناپذیری که بین کار و سرمایه، بین کارگران و مشتری سرمایه دار سود جوی زالو صفت وجود دارد را از میان کارخانه ها به سطح خیابان های شهر ها می کشانند و ساختن و برقراری دنیای نوین و انسانی سوسیالیستی، دنیایی فارغ از هر گونه استثمار و بهره کشی و ستم و سرکوب که از درون همین جوامع سرمایه داری، به دست پر توان خود به وجود می آورند را نوید می دهند.

بحران های فلج کننده کنونی که نظام سرمایه داری را در سراسر دنیا فرا گرفته حاکی از زوال دیر یا زود نظام استثمار انسان از انسان است. اگر به کشورهای همچون یونان، اسپانیا و پرتغال که در اتحادیه اروپا قرا گرفته اند، نظر ببینیم می بینیم که شرایط مصیبت باری که نظام جهانی سرمایه داری بر طبقه کارگر روا داشته، مقاومت، اعتراض و خشم مردم این کشور ها را برانگیخته است. در کشورهایی مثل آمریکا، انگلستان، فرانسه، آلمان و ایتالیا هم، خشم کارگران و زحمتکشان همچون کوه آتشفشانی در درون خود، در حال جوشش است و دیر یا زود طغیان آن، ارکان نظام پوسیده کهن را بر هم خواهد ریخت و جامعه نوین سوسیالیستی بر خاکستر داغ آن شکوفه خواهد زد. این حقانیت ماتریالیسم تاریخی است.

برنامه های "ریاضت کشی اقتصادی" ای که دولت های حامی سرمایه داران زالو صفت برای مبارزه با بحران هایی که جهان سرمایه داری را در بر گرفته، در جوامع مختلف پیاده می کنند چیزی به جز سر شکن کردن ضرر های مالی منتج از ناهنجاری های ذات نظام سرمایه داری بر طبقه کارگر و دیگر اقشار مردم نیست. در واقع سرمایه داران همواره سعی می کنند تا بار سنگین بحران های عظیمی که یکی پس از دیگری نظام سرمایه داری را در سیر نزولی خود به پائین می کشند را بر دوش کارگران خالی کنند تا جیب های شان همچنان از "ارزش اضافه" کار کارگران "پر پول" باقی بماند. قطع "سویسید" ها یا همان طرح "هدفمند" کردن یارانه ها در ایران که با رهنمود سازمان های مالی جهانی ای مثل صندوق بین المللی پول، بانک جهانی و سازمان تجارت جهانی صورت گرفته است، یکی از برنامه های "ریاضت کشی اقتصادی" ای است که کارگران و زحمتکشان ایران آن را با پوست و گوشت خود حس می کنند.

در ایران، اول ماه مه، روز جهانی کارگر در حالی فرا می رسد که رژیم جمهوری اسلامی، این حکومت حامی منافع سرمایه داران وابسته به سرمایه داری جهانی، آن را سال "تولید ملی، حمایت از کار و سرمایه ایرانی" نامیده است. رژیمی که به منظور جلوگیری از رشد جنبش های کارگری و عدم تشکل و وحدت کارگران، حتی در سندیکا ها و اتحادیه های صنفی شان، با سرکوب های سیستماتیک و عریان، صدای فعالین کارگری را در گلو خفه کرده و هر حرکت اعتراضی ای را با شلاق و شکنجه، زندان و چوبه دار جواب میدهد، مزورانه سال جدید را سال "حمایت" از کار و کارگر می نامد! جمهوری اسلامی با باز گذاردن دست سرمایه داران در عدم پرداخت و تعویق دستمزد ها، تحمیل قرارداد های سفید امضاء و یا اجرای قرارداد های کوتاه مدت "موقتی" که هدف از آن ها عدم پرداخت بیمه و حق بازنشستگی و خودداری از پرداخت حقوق حقه ناشی از استخدام های رسمی و دائمی، و استثمار هر چه شدید تر کارگران است، با بی اعتنائی نسبت به سرنوشت کارگرانی که دائماً به صورت دسته جمعی از طرف کارفرمایان از کار اخراج می شوند، شرایط دهشتناک تری را برای طبقه کارگر ایجاد می کند. در این راستا، اخراج های دستجمعی کارگران همچون اخراج حدود ۷۰۰ نفر از کارگران شهاب خودرو در مشهد، بیکار شدن حدود ۲۳۰ نفر از کارگران کارخانه تولید مواد غذایی

"کیوان" در همدان، اخراج حدود ۱۵۰ نفر کارگران کُرد از کارخانه‌ی سیمان "کاوان" در شهرستان بوکان، اخراج تعدادی از کارگران کارخانه آرد مهاباد، اخراج حدود ۲۰۰ نفر از کارگران فولاد غرب، بیکار شدن حدود ۱۵۰ نفر از کارگران کارخانه‌ی نوید منگنز در اصفهان، و از طرف دیگر تظاهرات حدود ۸۰۰ نفر از کارگران صنایع فلزی ایران در اعتراض به عدم پرداخت بیش از ۸ ماه حقوق و بیمه معوقه در تهران، اعتصاب کارگران کارخانه نورد لوله صفا در اعتراض به عدم پرداخت دستمزد شان در ساوه، عدم پرداخت دستمزد کارگران نیروگاه برق نکاء در مازندران، اعتصاب کارگران کارخانه ریسندگی کاشان برای بهبود شرایط زندگی خود و... همه و همه نشان از این دارند که در سال جدید، گسترش بیکاری و فقر و فلاکت فزون بار تری برای کارگران در پیش است.

گسترش روز افزون اعتراضات و مبارزات کارگری در شرایط سرکوب عریان جمهوری اسلامی و اخراج های دسته جمعی که به مواردی از آن ها در بالا اشاره شد، در حالی که به روشنی بیانگر اوضاع طاقت فرسائی است که بر محیط کار و زیست طبقه کارگر حاکم می باشد، در عین حال نشان می دهد که کارگران ما از چنان روحیه مبارزاتی برخوردارند که علیرغم همه شرایط دیکتاتوری و برقراری بساط شکنجه و چوبه دار در هر کوی و برزن، باز از مبارزه در جهت تحقق خواست های عادلانه خود دست نکشیده و رژیم دار و شکنجه جمهوری اسلامی نتوانسته است آن ها را به سکوت و تمکین وا دارد. با توجه به این واقعیت که مبارزه اقتصادی کارگران در شرایط دیکتاتوری حاکم بر ایران خیلی زود با مانع سرکوب دولت روبرو شده و خصلت سیاسی پیدا می کند، ما در اقصی نقاط ایران در چند دهه اخیر شاهد مبارزات کارگران و مقابله جمهوری اسلامی با آنان که حتی منجر به درگیری های خونین نیز شده است بوده ایم. این حقیقت به واقع بیانگر آن است که کارگران مبارز ایران، دهه هاست که جو مبارزاتی را در ایران برقرار کرده و رشد داده اند. کارگران مبارز ما در جریان همین مبارزات خود، هر چه بیشتر دشمنانشان را بهتر می شناسند و می بینند که نه فقط کارفرما ها و سرمایه داران بلکه رژیم حامی آن ها یعنی جمهوری اسلامی در زمره دشمنان اصلی طبقه کارگر هستند. این واقعیت بر کسی پوشیده نیست و کارگران آگاه و پیشرو به خوبی می دانند که پیش شرط زندگی در یک جامعه آباد و آزاد در ایران، در درجه اول از کانال سرنگونی رژیم جمهوری اسلامی و از طریق انقلابی می گذرد که به دست خود طبقه کارگر با رهبری متشکل و با ایدئولوژی خود آنان، در اتحاد با دیگر اقشار زحمتکش جامعه متحقق گشته باشد. امری که وظیفه هموار نمودن راه این انقلاب را در مقابل همه کارگران پیشرو و روشنفکران انقلابی این طبقه قرار می دهد.

گرامی باد اول ماه مه، روز جهانی کارگر!
نابود باد رژیم وابسته به امپریالیسم جمهوری اسلامی!
مرگ بر نظام جهانی سرمایه داری!
پیروز باد انقلاب! زنده باد کمونیسم!

چریکهای فدائی خلق ایران
اردیبهشت ۱۳۹۱